

Ustawa o pracowniczych planach kapitałowych. Komentarz

Wydanie 3.

Przedmowa

Ustawa z 4.10.2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1342 ze zm.) wprowadza nową jakość tak w zakresie długoterminowego, dobrowolnego oszczędzania, organizowanego i wspomagane go przez państwo, jak też stanowi nowe wyzwanie – na niespotykaną dotychczas skalę – dla większości podmiotów zatrudniających. Wprowadzenie pracowniczych planów kapitałowych (PPK), które stały się stałym elementem krajobrazu świadczeń pracowniczych, oferowanych przez prawie każdy podmiot zatrudniający, bez względu na jego wielkość wyrażoną w liczbie osób zatrudnionych, formę organizacyjną czy prawną, a także strukturę własności, jest szansą dla wielu naszych obywateli na zgromadzenie wymiernych dodatkowych środków na jesień życia.

Wyzwania demograficzne stojące przed naszym krajem oraz obecny kształt systemu emerytalnego powodują, że każda forma dodatkowego zachęcenia Polaków do gromadzenia długoterminowych oszczędności jest inicjatywą cenną i wartą wsparcia. Wprowadzany system PPK, wzorowany po części na rozwiązaniach zagranicznych, nie jest rozwiązaniem perfekcyjnym czy też wolnym od wad. Nie uniknął ich też ustawodawca w komentowanej ustawie. Jednakże zastosowanie pewnych rozwiązań, które sprawdziły się w innych krajach (jak np. obowiązkowe tworzenie PPK przez podmioty zatrudniające oraz praktycznie automatyczny zapis osób zatrudnionych do PPK), przy jednoczesnym wprowadzeniu wymiernych bodźców finansowych ze strony środków publicznych do pozostawania w systemie PPK (w formie wpłaty powitalnej oraz dopłat rocznych) i gromadzenia środków w PPK, pozwala na stwierdzenie, że PPK powinny mieć szansę długoterminowego rozwinięcia się w pożądanym przez ustawodawcę zakresie. Oczywiście, kluczowe znaczenie dla sukcesu PPK ma wiele czynników, w tym między innymi takie jak ogólna sytuacja ekonomiczna w kraju i na świecie, odbiór PPK przez osoby zatrudnione czy postawa pracodawców oraz przedstawicieli pracowników. Nie bez znaczenia jest również akcja komunikacyjna, jaka towarzyszyła uruchomieniu PPK oraz jego aktualnemu rozwojowi.

Niniejszy Komentarz został przygotowany jako wsparcie zarówno dla pracodawców, którzy są zobowiązani tworzyć lub prowadzić PPK w swoich zakładach pracy, jak również dla przedstawicieli pracowników oraz samych pracowników, po to, aby w sposób przystępny przybliżyć i wytłumaczyć zawilności PPKU. Adresatami Komentarza są nie tylko prawnicy, lecz także osoby zarządzające oraz przedstawiciele działów personalnych. Celem komentarza jest dostarczenie wszystkim adresatom informacji, które pozwolą im w prawidłowy sposób tworzyć oraz prowadzić PPK. Autor ma nadzieję, że udało mu się sprostać powierzonemu mu wyzwaniu. Z uwagi na fakt, że PPKU jest nadal stosunkowo nowym aktem prawnym i brak jest jeszcze bogatego orzecznictwa oraz szerokiego dorobku doktryny w tym obszarze, treść komentarza została w części oparta także na praktycznym, 20-letnim doświadczeniu autora w tworzeniu oraz funkcjonowaniu instytucji zbliżonej do PPK, jaką są pracownicze programy emerytalne (PPE). Stąd też w treści komentarza można

Przedmowa

znaleźć stosunkowo dużo odwołań i porównań z PPE. Dodatkowo trzecie wydanie komentarza uwzględnia nowelizacje przepisów ustawy wprowadzone do 2022 r., zawiera omówienie wszystkich przepisów wykonawczych oraz uwzględnia praktyczne doświadczenia z wdrażania PPK oraz pierwszych lat funkcjonowania PPK.

Jednocześnie chciałbym podziękować moim współpracownikom z Instytutu Emerytalnego oraz z Kancelarii, którzy z pełnym zaangażowaniem wspomagali mnie w tworzeniu tego opracowania. Szczególne podziękowania za cierpliwość oraz wsparcie w przygotowaniu niniejszego Komentarza należą się ponownie Pani *Aleksandrze Najduk*. Dziękuję.

dr *Marcin Wojewódka*

Warszawa, czerwiec 2022

Przejdź do księgarni →